

פרשת כי תבוא

כיוון שימי אלול ימי תשובה, לכך נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים. וקמים בחצות הלילה להתחנן ולבקש על נפשם מאת הקב"ה... כי בחצי הלילה דעתו של אדם מיושבת עליו, מפני שישקט הגוף ונדכך הדם, ואז יכולה הנפש להתיישב מטרדת הגוף, לפיכך יכול אדם לכונן דעתו וליבו בלילה באשמורה אחרונה, יותר ממה שתשיג ביום... (ספר המוסר, פרק רבעי)

ויש מקומות שנוהגין למר סליחות בליל ראשון מיד לאחר חצות הלילה, שבחודש אלול לאחר חצות לילה נפתחין למעלה יגי מכילין של רחמים... (שם טוב קטן)

ונוהגים ששמש העיר מחזור בכל העיר ודופק שלש פעמים על כל דלת, וקורא ישראל עם קדושים עורו נא, התעוררו נא, קומו נא לעבודת הבורא, והכל משכימין לסליחות, אחד אנשים ואחד נשים ואחד ילדים שהגיעו לכלל חינוך.

ש"י עגנון, ימים נוראים

שעור פרשת השבוע: שרה עברון

ימי החול		שבת	
5.39	זמן תפילין / טלית	18.26	הדלקת נרות
9.31	סוף זמן ק"ש	18.35	מנחה א' 14.00 ב' 18.35
18.38-18.43	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
18.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.00	צאת הכוכבים	17.00, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		17.30	שיעור הרב ארי
7.30	שחרית נוער	19.20	צאת השבת

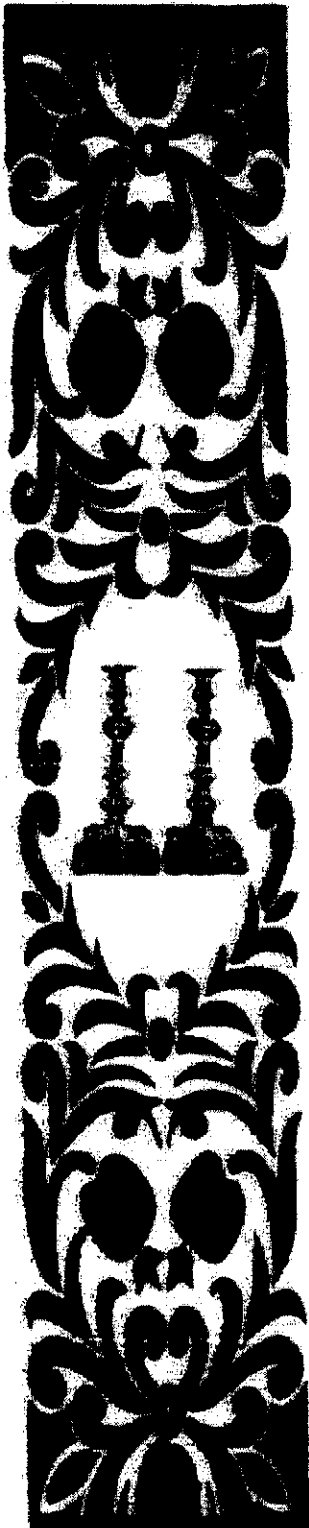
אחות תורנית השבת: חגית קאופמן

שימו לב לשינויים בלוח הזמנים

17:00 – תפילת מנחה ב' (עד ערב רה"ש).

17:30 – שיעורו של הרב ארי בבית הכנסת (עד ערב רה"ש).

17:30 – לימוד "מדור לדור" בבית הכנסת של החטיבה (עד ערב רה"ש).

שבת
שילום

'מצאנו הר סיני' שמרשת כי תבוא

לקראת כניסתם לארץ ישראל, מצווה הקב"ה את עם ישראל לערוך טקס בהר גריזים ובהר עיבל, שם יקבלו עליהם את התורה שוב במסגרת של ברכה וקללה. הציווי על עריכת הטקס מופיע בתחילת פרשת ראה (דברים יא, כט-לב) באופן כללי ורחב, כאשר בפרשתנו, פרשת כי תבוא, מפרטת התורה את תוכן הדברים שצריכים להיאמר על ידי הלוויים אל כל איש ישראל, ואפילו סדר עמידתם של השבטים על שני ההרים לא נפקד.

בקריאת הפרשה, נראה כי לפנינו מעמד הדומה בבחינות רבות למעמד הר סיני שהתרחש כארבעים שנה לפני אירוע זה. בשני האירועים ההר מופיע כגורם משמעותי (הר סיני, הר גריזים והר עיבל). גם במעמד הר סיני וגם במעמד הברכה והקללה השתתף כל העם כולו. עשרת הדברים שניתנו בסיני כוללים עשרה עקרונות יסודיים ומהותיים בתורת ישראל, וכן מספר האמירות שנאמרו על ידי הלוויים לאתר הכניסה לארץ דומה במספרו, וכולל אחת עשרה אמירות מפורטות ועוד אחת כוללת (דברים כז כו): 'ארור אֲשֶׁר לא יקים אֶת דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, וְאָמַר כֹּל הָעָם אָמֵן'.

כשנבדוק את מערכת ה'ארורים' נגלה כי הפתיחה מזכירה גם היא את הנאמר בסיני. 'ארור האיש אשר יעשה פסל וימסכה תועבת ה' מעשה ידי חרש וישם בַּסֶּתֶר' (כז, טו) דומה לאיסור עשיית פסל ומסכה הפותח את עשרת הדיברות. מלבד זאת, ישנו ארור נוסף המקביל למצוות כיבוד אב ואם – 'ארור מקלה אָבִיו וְאִמּוֹ' (כז, טז), עוד ארבעה 'ארורים' העוסקים באיסורי עריות ושני 'ארורים' הקשורים לאיסור רצח ('ארור מִפֶּה רָעוּהוּ בַּסֶּתֶר' ו'ארור לִקַּח שֵׁחַד לְהַכּוֹת נַפְשׁ דָּם נָקִי').

עתה עלינו לבחון את תוכן ה'ארורים' שבפרשיה זו. מדוע נבחרו דווקא אלו? מה מייחד אותם משאר מצוות התורה שדווקא בם בחר ה' להזהיר את עם ישראל מייד עם כניסתם לארץ ישראל? ובכלל, מדוע לחזור שוב על מעמד דומה לזה שנערך במדבר לאחר היציאה ממצרים?

כאשר נחפש את המכנה המשותף בין כל ה'ארורים', נמצא כי כולם קשורים לפעולות שהאדם עושה בסתר ובצנעה, כאשר קיים סיכוי סביר שאף אחד לא יהיה מודע למעשיו, ומעטים הסיכויים שיוכלו להרשיע אותו על מעשים אלו. כך כותב הרשב"ם (רבינו שמואל ב"ר מאיר, נכדו של רש"י) בפירושו על פסוקים אלו:

וכולם עבירות שרגילים להיות בסתר הם... חוץ משנים שרגילים להיות פעמים בגלוי ופעמים בסתר, והן עבודה זרה ומכה רעהו ולכך פירש בשניהם 'בסתר'.

מדוע חשוב כל כך לתורה להזהיר על המעשים שבסתר דווקא עם הכניסה לארץ? נראה כי בחיי המדבר בו נדדו עם ישראל וחיו כנוודים קשה יותר לדבר על מציאות של 'סתרי'. האינטימיות כמעט ואיננה, והפרטיות בינות לאוהלים הופכת למצרך נדיר. כאשר העם מתחיל לירש את ארצו ולהתבסס בה, וכל אחד ואחד עומד לבנות את ביתו בנחלתו, אזי יש מקום רחב יותר לפרטיות, ויחד איתו החשש ממעשים שבסתר.

במצב כזה צריך כל מחוקק לשאול את עצמו, האם כדאי לצרף לספר החוקים חוקים כאלה שאין למערכת החוק יכולת לאכוף אותם ולהעניש את העבריינים? יש שיבחרו בכה ויש שיבחרו בכה. התורה מעדיפה להטיל את האחריות על האדם גם אם אין ביכולתה לאכוף את החוק. ראשית, מכיוון שענינו של בורא עולם משוטטות בכל. ומלבד זאת, מטרתה של התורה היא לא רק לשמור על הסדר הציבורי אלא לחנך אותנו לעולם של מידות וערכים, כך שגם אם אין שוטר שיעומד לנו על הראשי, אנו מצווים ללכת בדרך הישר והטוב.

למה ישבתם בין האשפות?

תהייה כואבת על היעדרותו של הציבור הדתי-לאומי מהמחאה החברתית

תמונת שחור-לבן מאלבום ישן: כבן הקיבוץ, אני תלמיד בבית הספר דע"ת בקיבוץ הדתי סעד. אתנו לומדים מספר בני ובנות מושבים מהאזור. קול צלצול מבשר על תום ההפסקה ואנו שועטים אל הכיתה. אחת מבנות המושבים מחליקה על המדרגות ונחבלת. אני חולף לידה בריצה, מבלי להשתהות לרגע, מגיע אל הכיתה. המורה לתורה, המחכה ליד הדלת, נועצת בי מבט ארוך (שאת עוקצו אני חש בבשרי עד היום) ושואלת אותי, בעיניים חמורות אך כשקולה רך ורגוע כתמיד: "למה לא עזבת עמה?".

עשרות שנים עברו מאז. ממחוז ילדותי, אשר אהבתי, התרחקתי בגוף ובדרכי חיים, אך משהו מהשיעור ההוא על זאת התורה - אָדָם, נשאר עימי.

תמונות דיגיטליות מאלבום מקוון: יולי-אוגוסט. ישראלים טיפוסיים מאופיינים בחוסם ובלחות מעיקה, בחופש גדול ובחופשות משפחתיות, בעונת מלפפונים, בספורט ובפוליטיקה, ובקהות חושים ובטמטום קולקטיבי. השנה כמו נפקד מקומם של יולי-אוגוסט אלו ובמקומם קיבלנו (מחדש?) תמוז-אב-אלול מן המשמעותיים שהיו מעולם. בחודשיים האחרונים יצאו מאות אלפי ישראלים, שוב ושוב, אל הרחובות, תחת הקריאה "העם דורש צדק חברתי". מקומו של הציבור הדתי-לאומי (וסליחה על ההכללה) במחאה זו נפקד. היה כמובן אחוז קטן של חובשי-כיפות וכובעים בהפגנות (בעיקר בירושלים ובבית שמש), היו מספר דוברים-רבנים (בהפגנות) הרב לאו, הרב פרומן, הרב גלעד ועוד). אך כמסה, כציבור - לא! ההיעדר, המקום הריק, זעק. אייכה? הרי כפרטים וכציבור מאורגן מדובר בקבוצה מתורגלת להפליא ביציאה להפגנות, בשינוע המונים מיישובים, משיבות, ממכינות ומאולפנות אל שדות-קרב פוליטיים. ראשונים תמיד. האומנם רק גורלה של ארץ ישראל (השלמה) מהווה עילה מספקת לביטולה של תורה ויציאה לרחוב?

ניסיתי, בכוחי הדל - בשיחות בעל-פה ובדיאלוגים ברשת בחודשיים האלו, להבין את שורשי ההימנעות הקולקטיבית הזו. לעמוד על הסיבות שמשאירות בבית את מחנה ה"ימין" בכלל והדתי-לאומי בפרט. הבנתי שזה לא קל ואפילו מעורר חשש לצאת נגד ממשלה טובה בעיניך - האם זה הופך את מחירי מוצרי היסוד/הדלק/הדירות וכו' לנוחים יותר עבור אנשי ימין? פירוש המחאה אינו בהכרח קריאה ממשלה/לביבי להתפטר. יתרה מזו - המחאה הזו לא פחות משהיא אל מול הממשלה הנוכחית (וקודמותיה הדומות לה בעניין זה לחלוטין), היא קריאה לתיקון חברתי פנימי שאינו תלוי בהחלטת ראש ממשלה כזה או אחר (...). השאלה אינה האם מוביל/ה כזה או אחר נראה לי אישית, אלא האם המצוקה שבשמה המחאה זועקת או החזון החברתי שהיא מציעה רלוונטיים עבורי.

ניכור כלפי "מדינת תל אביב" ואי-אמון מוחלט ברוב התקשורת (שאכן תמכה באופן מובהק במחאה) מתוך משוואה אבסורדית האומרת - אם התל אביבים והתקשורת בעד - כנראה שזה רע לנו. זהו יישום נוסף של משוואת משחק סכום אפס (שהימין מניח תמיד לגבי הפלשתינים). אני או הוא. מה שטוב לי - רע לו ולהפך. התעשרות צד אחד היא תמיד על חשבון השני. כאילו חוסם יולי-אוגוסט, עצירת גשמים, קריסת שירותים ציבוריים או יוקר המחיה מתחמים עצמם לגבולות גוש דן. כאילו הזוועה והפלצות אל מול הפערים החברתיים שנפערו כאן, על אובדן הבושה, על הסגידה לעגל הזהב, על עבדי הקבלן, צריכה להטריד רק את שמאלני תל אביב. ישנו, מן הסתם, סיבות רבות לאי-האמון ולניכור הזה (התקשורת לא אובייקטיבית -

ממש חדשות), אך בשעה הנדירה שתל אביב יצאה (בתהליך מרתק, כמעט בעל-כורחה) מבועתה, אפשר וראוי היה לנהוג אחרת.

זיכרון עלבון ההינתקות (עקירה/גירוש - בחירת המונח הרי מעידה מאיזה שבט אתה וכיצד אתה מתייג ורושם את האירוע) שעלה בעיקר סביב סמיכות הזמנים עם תשעה באב - האמת, לקח לי זמן לשמוע ובעיקר להפנים את הסיבה הזו. אבל בדיעבד היא נראית לי הכי כבדת-משקל והכי הרת-אסון. תהליך ה"השתבללות" (מלשון שבלול) וההסתגרות של החברה הישראלית לשבטים ומגזרים ואובדן תחושת הזהות והאחריות המשותפת הוא קטסטרופלי.

מתוך בליל הסיבות הללו הצטייר לי דווקא מערכון, מלפני כחמש-עשרה שנה, של החמישייה הקאמרית. במערכון מגיעים שלוחי צה"ל להזעיק באישון ליל את העם למלחמה. לאחר שהם מעירים את בעל-הבית ומוסרים לו את הידיעה וצו הקריאה, הם ממתנינים בסבלנות עד שירגיע את תינוקו שהתעורר בבכי. בינתיים הם שמים לב לסטיקר על אחת הדלתות בבית: "דור שלם - דורש שלום". כשהאיש חוזר הם כבר אומרים לו "אתה יכול לחזור לישון... אתה לא צריך לבוא... זו לא מלחמה שלך...". במחאה הזו ישב המחנה הדתי-לאומי בנחלת שבטו בין המשפתיים, שמע שריקות עדרים, שכנע עצמו ומלמל לעצמו כמו מנטרה - זו לא המחאה שלי.

זה מוזר - על גבול ליקוי מאורות קולקטיבי, כי בין שבעים פני התורה וריבוי אמריה הקול הדומיננטי ביותר לעניות דעתי הוא קול "זאת התוכה - אָדָם". הוא הקול החוזר ומזכיר אינספור פעמים "וזכרת כי עבד/גר/עני היית בארץ מצרים" ובונה על תודעת הזיכרון הזה מערכת חברתית של צדק וחמלה. זה עצוב - חוסר המסוגלות להיות באותו רגע שברירי של אחדות דווקא מצד אלו שמדברים רבות על "אחדות ישראל". כי זו (הייתה?) שעת חסד, פשוטו כמשמעו, של החברה הישראלית, המשוסעת והמפולגת. הייתה התעוררות. אמיתית. צריך כנראה היה להיות שם בהפגנות, במאהלים, כדי לחוש זאת (...). זה היה הרגע. אלו היו הימים. אין לי אשליה. אחר-כך מתפזרים. בכל מקרה. אחדות לרגע, לנושא מסוים, לא תבטל (ואינה צריכה לבטל) את המחלוקות העמוקות האחרות. יש (ואני בתוכם, למען הגילוי הנאות) שימשיכו לראות בכיבוש עוול מוסרי וטעות אסטרטגית, ויש שימשיכו לראות ב"התיישבות" את עיקר העשייה הציונית והערובה לקיומנו. המאבק ימשיך להיות איתן, אבל הוא לא יהיה כבר חזות הכל. יהיה זיכרון של אחדות, יהיה מכנה משותף של עשייה מחוברת.

זה אבסורד - כי בין כל בליל הקולות, הדוברים והנואמים נשמעו שוב ושוב (במישרין או בעקיפין) קולותיהם הצחים והברורים כשמש בצהריים של ישעיהו, ירמיהו, הושע ועמוס. אי-אפשר היה לטעות בזה. כן, דווקא בתל אביב מכל המקומות, דווקא מפייהם של "חילונים". לך תבין, נסתרות דרכי הבריאה. שפה יהודית ישנה-חדשה, עמוקה, שיכולה להיות משותפת. זו המחאה הכי יהודית והכי דתית שהייתה במדינת ישראל מעולם. הרבה יותר מהפגנותיהם של חרדים על ענייני צניעות, קברים או רחובות בשבת והרבה יותר מההפגנות על "מסירת" שטחים כאלו או אחרים (מימית, דרך אוסלו ועד ההינתקות). בתוך כל הפוליפוניה המופלאה הזו, הקול המרכזי שאני שמעתי היה קול ה' על מים רבים. ואתם לא הייתם שם לשמוע זאת.

עִמְקוּ אֶל-עֲנִי.

(המאמר המלא פורסם באתר חדשות "מחלקה ראשונה").

סמינר קליטה - מה פאמת נקלפ?

במהלך החודשים האחרונים השתתפנו בסמינר קליטה. מפגשים שחששנו שיהיו אינפורמטיביים, טכניים ומנהליים התגלו כארבעה ימים מעניינים מגוונים מעוררי מחשבה, בזכותם הכרנו רבדים שונים של המפעל הקיבוצי היום ובעבר, בסעד בפרט. בימי המפגש התאפשר כר להכרות בין המשתתפים ודו שיח מגוון על מקומו של כל אחד ואחד בציונות הדתית, בקהילה שיתופית לאור ערכי הקיבוץ.

במפגש הראשון דן הרב עילאי עפרן בשאלה "תורה ועבודה" פשרה או אידיאל והתקיים דיון בעניין הייחוד שבחיי תורה ועבודה בקיבוץ הדתי. לאחר מכן היה רב שיח עם חברי קיבוץ מגילאים שונים ורקעים שונים וסדנה מפתיעה שהובילה דרורית בה הגדרנו "תעודת זהות אישית" הנוגעת לקשיים בהשתלבות בקיבוץ.

במפגש השני הייתה הכרות עם מוסדות ודילמות בקיבוץ דרך עיני האמנית גיין סימון. היא ציינה כי קהילה המוכנה להביט בהומור על הצרות של עצמה יש בה חוסן קהילתי וחיוניות. היא ספרה על תהליכי העבודה שלה ושל נחום ועל חוויות וקשיים שהיו בדרך להכנת הסרטים. ובסוף הראתה כמה מסרטי סיכום השנה משנים קודמות. היה נחמד ומשעשע ונהננו משימוש במדיה לדון בבעיות וקשיים. לאחר מכן היה פאנל עם בעלי תפקידים מרכזיים בקיבוץ (בוקי, עופר ואורן) ודנו בנקודות החוזק ונקודות החולשה של סעד מן ההיבט של הנהגת הקהילה. המפגש היה מרתק והכרנו פריזמה שונה להתבוננות על ניהול ותכנון משאבי חיים. בהמשך הייתה סדנה שאופנים בהם אנחנו כחלק מתושבי הקיבוץ יכולים לתרום לקהילה.

במפגש השלישי נחשפנו לסיפורים על דמויות מרכזיות בקיבוץ סעד דרך דור המייסדים. יצאנו בבוקר לבית הקברות. הסיור והשיתוף היו מרגשים ביותר והחוויה הייתה חזקה ומלאה בגעגוע מצד המספרים. בנו הותיר המפגש רצון להמשיך לשמוע על ההווי שהיה והוביל לבניית הקיבוץ כפי שהוא כיום. הרגשנו שהסיפורים על הדמויות והווי בקיבוץ דאז משקפים לנו את המתת בין הרצון לשימור ולשנוי בקיבוץ. לאחר מכן שמענו הרצאה מד"ר נח חיות שבמרכז הטענה כי העשייה קדמה לאידיאולוגיה והקיבוץ הדתי כיום הוא פרי של שילוב זה. תפישה שמעוררת שאלות רבות בנוגע להתהוות הדרך מחד אך גם מדגישה את עוצמתה של המציאות בסופו של דבר בהתהוות ערכים ואידאולוגיות.

המפגש האחרון עסק במקומן של הנשים בקיבוץ הדתי, בתחילת היום הוצגה השאלה על ידי גילי האם חיי היומיום בקיבוץ הדתי אכן הגשימו את חזון השוויון בין המינים כמו גם מהם גבולות הפלורליזם. בהמשכו נערך שיח נשים פתוח הדן בחיי החיים ע"י בנות ונשים בקבה"ד.

במאמרו של עמירם (עמודים, 748 (5) עמודים 48-49) מתנהל דיון על מה צרכים להיות מוקדי החינוך של הקיבוץ הדתי הוא מציין כי "עלינו להכיר את תפיסת העולם שעומדת בבסיס החיים שלנו, עלינו ללמוד ולהכיר את הדרך שבה בחרנו לחיות ונראה את דרכנו כדרך רעיונית 'לכתחילה' ולא פשרה של 'בדיעבד'... אין לי ספק כי ימי הסמינר עזרו לי לגבש עמדת הכרות יותר מבוססת בנוגע למהו הקיבוץ הדתי, מי הם המיסדים ומי הם האנשים שממשכים את דרך הקיבוץ עכשיו גם בשבילים של שנוי.

כולי תקווה שאכן מפעל זה ימשיך להוות מוקד לתיקון עולם גם בקיבוץ המתחדש.

תודה רבה למארגנות תרצה וגילי, על ימים מאתגרים, מעניינים, שתוכננו בקפידה והועברו ברגישות ומחשבה תוך התחשבות בצרכינו. תודה רבה לכל האנשים מאחורי הקלעים שאפשרו ביצוע הימים הללו באווירה נעימה ורצינית וכמובן לכל המרצים ומעבירי הסדנאות והפנאליים, ליוצרים ולכל חברי הקהילה, שהקדישו לנו מזמנם ופתחו לנו צוהר לעולמם בנושא זה.

חמוטל אבן חן -נויבואר

צפת קד"ע...

בשבת שעברה התקיימה שבת לאנשי הגד"ש. השבת התקיימה במלון לאונרדו בירושלים. את השבת הנעים

לנו קובי הורביץ – מורה דרך ומדריך שהצטרף אלינו.

בשבת – לאחר תפילת שחרית בבית-הכנסת "החורבה" (שאותו לצערנו לא ראינו, עקב 4 שבתות חתן ותפילה שהתארכה...) יצאנו לסיור ברובע היהודי.

אחרי הסיור חזרנו למלון דרך השוק הערבי לסעודת השבת ומנוחת צהריים. אחה"צ יצאנו שוב לסיור באזור המלון ולאחריו סעודה שלישית וסיכום השבת.

זה המקום להודות ולומר **תודה ענקית לחיים לנדסמן** על ארגון השבת!!! לדובי – מנהל הגד"ש על שאפשר שבת כזאת...

ולכל אלה שהשתתפו ונהנו – על שהייתה אווירה טובה ונחמדה.

קצת צופי קד"ע – רננה יצרי

לצפת הקד"ע

אאת יצק אבי'וק

בואן בקרוני פן יהיה מאוחר!
אל תלווני לבית עולם ברוב עם!
מוטב תבקרן בביתי מדי פעם!
ידוע: לכל איש טרדות בביתו,
אבל עם מותו – מאוס לא יקח איתו.
זכרו את המתים בחייהם עודם נושמים,
בקבר ביתם מהלכים זועפים ותמהים.
מה יתרון לו לאדם חי על המת?
יכול עוד לתקן בדעתו את האמת.
ואם תבואו ללוותנו בדרכי האחרונה –
תשאלו: מתי ראיתם אותי חי לאחרונה?

אל תבואו ללוותני בדרכי האחרונה!
בואו לבקרני בביתי הישן, כבראשונה!
אל תספידו אותי לאחר מותי! -
בואו תסעדוני עוד בי נשמתי!
אל תבכוני לאחר מותי! -
בואו וראוני כשעיני ראות!
אל אחר מותי תדברו עלי טובות!
הכנסו לביתי אורחים ואורחות!
אל תזכרוני רק לפי תמונות! -
בואו תראוני בעיניים זקנות!
בין קירות אשא את העבר.

הובא לדפוס לבקשת שרה טסלר

לגדי סמואל
איתך באבלך
במות אביך

מה? אתי? ולאן?

לא רק מ.י. פיירברג בספרו שאל-לאן?
 גם אני שואל – לאן? לאן פנינו מועדות?
 אין לי תשובות, רק שאלות יש לי. שאלות לאין סוף.
 הנה למשל:

1. מתי נפסיק לשיר זמירות שבת וחג, ושירה בציבור במועדי השנה, כשבידוע הוא שקול באשה ערב?
2. מתי נבקש שנשים וגברים יפסיקו לשבת מעורבים בשיעורי פרשת השבוע בבית-הכנסת ר"ל?
3. מתי נתחיל לאסור על נשים תלמידות-חכם להעביר שיעורי מחשבת ופרשות שבוע ולימודי תורה בכלל אצלנו?
4. מתי נתחיל להנהיג ישיבה נפרדת לגברים ולנשים בארוחות בחדר האוכל, באסיפות חברים, במופעים ובהתכנסויות תרבות?
5. מתי יצטרך סידור רכב לסדר נסיעות בריאות נפרדות לגברים ונשים, וגם בהתאמת נהגים ו/או נהגות?
6. מתי נבקש מנשותינו ובנותינו שלא להשתתף בשיעורי לימוד תורה קבועים אצלנו שהם הלא הלוז והעיקר הערכי של חיי הדת היהודית, שאנו שואפים ומתנכיס אליהם?
 אוה, סליחה, שכחתי. זאת הרי כבר ביקשו אצלנו רק תמול שלשום.
 אז מה? מתי? ולאן מועדות פנינו?

הנלי' כרנהרד?

"כתחילנו שער, בעת נציאת שער"

החל משבת זו אנו משנים את נוהל נעילת השאר הראשי בכניסה לקיבוצנו. עד שבת זו, עם כניסת השבת, היה השומר האחרון נועל את השער ומנתק אותו מהמנוע שלו, ובכך נוצר מצב שבכל אירוע חירום (רפואי וכד') צריך היה לפתוח את המנוע ולדחוף ידנית את השער לפתיחתו. לאחר מספר מקרים בהם התקשו הזקוקים לבצע פתיחת שער מהירה, ולאחר בירור עם הרב ארי, הוחלט להשאיר את השער חשמלי גם בשבתות ובחגים, וזאת על מנת לקצר את תהליך פתיחת השער במצבי חירום.

הנוהל החדש לפתיחת השער במצבי חירום הוא:

1. יש לפתוח את תא השמירה. (התא ניפתח עם אותו המפתח שמתאים לשער הפישפש)
 2. לחיצה על כפתור פתיחת השער.
 3. נעילה חוזרת של תא השמירה.
- יש להקפיד לא ללחוץ על כפתור ה"עצירה" (הכפתור האמצעי בשלט) של השער כדי לתת לשער להסגר חזרה לאחר היציאה מהקיבוץ.

במרכת "kfe לנדקק"

יואב כרנף רב"צ

הודעות:

שבת שלום.

במוצאי השבת פרי "כי תבוא" תשע"א (17.9.11) ביערך אסיפת חברים מאד חשובה, שתעסוק בנושא עדכון מודל אורחות החיים, לקראת הצבעה בקלפי.

האסיפה תתחיל בשעה 21:00 בחדר האוכל, וחשוב לנו מאד שייקחו בה חלק ככל שניתן יותר חברים וחברות.

מצפים לכם חברי צוות ההיגוי.

חידושים במשק ילדים:

בואו להכיר את בנות השירות החדשות: -נעמי וחנה.
בימי שלישי בין השעות ארבע עד שש אתה"צ.

רחלי לנדאו

ילדי צאת החברים,

הוקם צוות שיקשר בין סעד לבין משפחות החברים שגרים מחוץ לסעד, ואשר הוריהם נפטרו. בשלב זה אנו ממנים מקשרים למשפחות אלה, ומתכוונים לשמור על קשר, ולהזמין לפעילויות שונות: חג המשק, יריד פורים ועוד.
רעיונות נוספים יתקבלו בברכה.
הצוות – מרגלית שריד, רכטי, מתי רפפורט.

פניו' אחסן השקדים

כל מי שיש לו ציוד במחסן השקדים ("מוכן ומזומן" לשעבר) תבקש להוציאו עד ערב ראש-השנה הקרוב. את הפינוי יש לתאם עם אוריאל אבן-צור בגזר או עם אורן צרפתי בפופלי, כיוון שהמחסן נעול. תודה מראש.

קבוצת יבנה חגגה השבוע ביום שלישי יום הולדת 70. לאנשי קבוצת יבנה מזל טוב וברכות חמות, מאחלים לכם המשך פריחה ושגשוג, קליטה והתרחבות, וברכת שמיים בכל מעשיכם!

לענת ודורון יפרח	לזוג הצעיר אהרון ונעה	למיכל אפלבוים
ולכל המשפחה	להורים חנוש ואליהוא שנון	לנישואי הנכד אורי ומיקה
מזל טוב מקרב לב	לסבתא יוכבד גולד	בן לעמי ורנה אפלבוים
להולדת הבת	ולכל המשפחה	ברכות לנישואין!
	מזל טוב לנישואין	